

πρόσβασης σε σημεία διαφορετικά από τα τεμαχικά σημεία του δικτύου που προσφέρονται στην πλειοψηφία των τελικών χρηστών». Βάσει αυτής της διατάξεως, τα κράτη μέλη δύνανται να θεσπίζουν κανονιστικές διατάξεις για τη δίκαιη και εύλογη πρόσβαση στα τηλεπικοινωνιακά δίκτυα (κινητά ή σταθερά), εφόσον κρίνεται αναγκαίο για τη διασφάλιση της συνολικής ανταγωνιστικότητας της αγοράς και την ανάπτυξη καινοτόμων νέων υπηρεσιών.

Οι εθνικές αρχές, γνωρίζοντας εις βάθος την κατάσταση στις αγορές των τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών τις οποίες εποπτεύουν, δύνανται, ως εκ τούτου, να προσδιορίσουν τους ακριβείς όρους υπό τους οποίους θα πρέπει να απαιτηθεί η πρόσβαση στα δίκτυα κινητής τηλεφωνίας, εφόσον οι εν λόγω όροι συμβαδίζουν με τις αρχές της συνθήκης ΕΚ, και ιδιαίτερα με τους κανόνες περί ανταγωνισμού, καθώς και το κανονιστικό πλαίσιο που έχει θεσπιστεί σε κοινοτικό επίπεδο. Οι όροι αυτοί θα αντέβαιναν στους κανόνες περί ανταγωνισμού, μόνο εφόσον θα μπορούσε να αποδειχθεί ότι οι σχετικές απαιτήσεις θα περιόριζαν τη δυνατότητα των φορέων εκμετάλλευσης που δεν κατέχουν δεσπόζουσα θέση στην αγορά να συναγωνιστούν, εμποδίζοντάς τους, για παράδειγμα, να επωφεληθούν από τα πλεονεκτήματα της κάθετης ολοκλήρωσης δικτύου και παροχής υπηρεσιών. Η Επιτροπή ενθάρρυνε τα κράτη μέλη να συμβουλευούνται για τέτοιου είδους μέτρα τις εθνικές τους αρχές ανταγωνισμού.

Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι η τιμολόγηση της πρόσβασης είναι ζωτικής σημασίας και θα πρέπει να δίνει τα κατάλληλα ερεθίσματα, μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα, προκειμένου να διευκολύνει τους ιδιοκτήτες δικτύων να πραγματοποιήσουν μελλοντικές επενδύσεις υποδομής.

Όσον αφορά τη διάκριση μεταξύ φορέων κινητού δικτύου και παρόχων υπηρεσιών, το κοινοτικό δίκαιο επιτρέπει, επί του παρόντος, στα κράτη μέλη να εφαρμόζουν διαφορετικούς όρους χορήγησης αδειών. Ωστόσο, θα πρέπει να διασφαλίζουν ότι η διαφοροποίηση δεν καταλήγει σε στρέβλωση της αγοράς.

(¹) COM(1999)539 τελικό.

(²) EE L 199 της 26.7.1997.

(2000/C 203 E/212)

ΓΡΑΠΤΗ ΕΡΩΤΗΣΗ E-2340/99

υποβολή: Alexandros Alavanos (GUE/NGL) προς την Επιτροπή

(13 Δεκεμβρίου 1999)

Θέμα: Προστασία των γλυπτών του Παρθενώνα

Το Βρετανικό Μουσείο του Λονδίνου, έναντι αμοιβής, παρέχει τις αίθουσες που φιλοξενούν τα γλυπτά του Παρθενώνα για επίσημα γεύματα σε «πλούσιους και σοβαρούς χορηγούς» και επί πλέον τους επιβάλλει χρηματική εγγύηση για τυχόν πρόκληση βλαβών. Ως γνωστόν, τα γλυπτά αποτελούν τμήμα του Παρθενώνα που η Unesco το έχει ανακηρύξει Παγκόσμιο Μνημείο της Ανθρωπότητας.

Δεδομένου ότι η συγκεκριμένη πρακτική του Βρετανικού Μουσείου, αφ' ενός προσβάλει το αίσθημα σεβασμού με το οποίο πρέπει να περιβάλλεται τμήμα παγκόσμιου μνημείου της ανθρωπότητας και, αφετέρου, περικλείει κινδύνους για καταστροφές στα γλυπτά, γεγονός που εμπρακτά αποδεικνύεται «από την εγγύηση που απαιτεί το Βρετανικό Μουσείο έναντι πιθανών καταστροφών», ερωτάται η Επιτροπή: τι μέτρα θα λάβει, όπως έχει υποχρέωση από το άρθρο 128 της Συνθήκης της ΕΕ που απαιτεί από την Κοινότητα να συμβάλλει στην «διατήρηση και προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς ευρωπαϊκής σημασίας», προκειμένου να προστατευτεί τα γλυπτά που βρίσκονται στο Βρετανικό Μουσείο;

Απάντηση της κας Reding εξ ονόματος της Επιτροπής

(13 Ιανουαρίου 2000)

Το άρθρο 151 (πρώην άρθρο 128) της συνθήκης ΕΚ αναθέτει στην η Κοινότητα αρμοδιότητα να ενθαρρύνει τη συνεργασία στον πολιτιστικό τομέα. Το θέμα που αναφέρει ο κ. βουλευτής δεν υπάγεται στην αρμοδιότητα της Κοινότητας αλλά μόνο των κρατών μελών, βάσει της αρχής της επικουρικότητας.